

Ursäktä Kära Svåger att jag nu icke vidare fortsätter detta. Anna och Tultan hälsa dig hjertligt. Kom nu snart hit! Din!

Vän & Broder
O. v. Essen.

Keppo d:n 19 Julii 1843.

10

87 O. VON ESSEN – J. V. SNELLMAN 24.VII 1843
HUB, JVS handskriftssamling

Kära Broder!

I går aftse emottogo vi ditt kärkomna bref af den 14:de dennes och ehuru jag sist förledne vecka afsände, jemte Svärfar några rader till dig, vill jag dock icke dröja med besvarandet af sistnemde bref. Det kan vist vara mycke möjligt att jag i mitt förra bref icke nemnde om att jag
20 bekommit ditt första; men af innehållet tycker jag du hade kunnat sluta att det kommit mig tillhanda jemte ditt bref till Svärfar.

Bedröfligt är det att höra om August att han är sjuk. Sedan i wintrast hafva vi icke haft underrättelse af honom. Wore jag från mina oeconomiska bestyr ledig så skulle jag visserligen besöka honom; men denna års tid är det icke möjligt för mig att på någon vecka lämna hemmet. Har han bröstsjuka så lærer väl föga glädjande vara att förvänta.

Högst oväntad var underrättelsen om att du åter är sinnad öfvergifva Fäderneslandet. Jag tycker att vårt land icke borde vara så litet att icke du skulle finna dig en plats så väl här som i Sverge. Så oförnuftigt och kort tänkt det ock må synas kan jag dock icke annat än önska att denna flyttning icke må ske efter din vilje. Hvad nöd går på dig? Icke är du Landsförvist, åtminstone ännu? – Har du icke för det närvarande en plats i Kuopio? Kan du icke ifrån Kuopio frambringa något dugligt så väl som i Sverge? Huru kan du säga att Du bortkastat alla ditt lifs sträfvanden för det att du emottager
30 tjensten i Kuopio? Låt vara den för närvarande synes mindre hopp full och som den värkeligen, är, mindre lönande. Affairene kan snart förändras och du kan hastigt ifrån Kuopio komma fort på den bana
40 du valt och vandrar. Du röjer härigenom ditt sinnes orolighet, som jag redan trodde vara fast och lungt. Kära Broder! Jag kan icke underlåta att yttra min oförgripeliga tanke om orsaken till den ofrid och det bekymmer som trycker dig, ehuru du redan länge arbetat på att komma till frid och lugn. För att icke härvid blifva allt för vidlyftig vill jag begagna Herrans ord i Jeremie 2.13: »Mig som är en lefvande källa öfvergifva de och göra sig brunnar; Ja usla brunnar, ty de gifva intet vatten.»

Woi, om Du käraste Broder hälst någon timma var dag skulle företaga dig att studera Guds ord och dervid kasta all Philosophie under bänken, så skulle du snart finna vida större frid och lugn, än du
50 nu många år med dit Philosophiska sträfvande kunnat finna och då kunde du nöjd och lugn gå din framtid till mötes.

Tag nu inte illa upp att jag förkastar Philosophins sträfvande till Gud! Du kan härtill säga: Du dömmar som den blinda om färgen. Icke bör du heller förundra dig öfver mina enkla begrep om sträfvandet till

sann frid för tid och evighet, ty först och främst har jag icke studerat mycke och minst ja inte alls Philosophi, och för det andra ville jag utan omgång och förnufts forskande rätt och slätt genom Guds ords ledning komma till det rätta ljuset och lifvet i Gudi.

Hvad du skrifver om användandet af de 30 rubel Silfver, du skickade åt mig i wintrast, är efter min tanke alldeles fruktlöst. Albert har till sina kropps krafter betydligt tilltagit; men till begreppet är han fullkomligt sig lik och jag vet inte någo handverk som han kunde lära sig. Mig synes bäst att han vänjes vid Jord arbetet, hvartill han och tyckes hafva lust. Dertill använder jag honom nu och har för att uppmuntra honom gifvit, utom nödiga kläder en och annan Silfver penningen. Kan han med tiden blifva Bonde så är det säkert att hans högsta mål är vunnit. Hos Ala-Härmä Klockarn höllo vi honom i skola nästan, en hel vinter och lärde han sig där Chathekesen, Religions historien och lite skrifva. Wären derpå gick han igenom skriftskolan. Får jag nu hålla honom här, utan att han, såsom förut skedt, ryckes hem till Mamma och Pappa så hoppas jag att han småningom kan bibringas de enklaste begrep om jordbruket och kanske med tiden äfven någon ide om Sågen och mera dylikt. Will Du åter att han nödvändigt, åtminstone på försök, bör accorderas till någon handverkare på lära så vet jag att i NyCarleby fins en mycket ordentelig och pålitelig Mästare som man tryckt kunde lämna honom till; men som sagt är, det är min fullkomliga öfvertygelse att dermed intet vinnes.

Dina böcker har jag mången gång bekymrat mig öfver huru jag skulle få dem åt Dig. På din inrådan skickar jag dem med Ångfartyget från Jacobstad till Åbo. Eller rättare, jag skickar dem i en låda till Jacobstad för att om Ångfartyget ännu denna Månad afgår till Åbo, dit åtfölja. Är det så att Ångfartyget icke mera denna Månad anlöper Jacobstad för att gå till Åbo så återskickas de hit från Jacobstad och i så fall måste de väl ligga tills tillfälle yppas eller tills dess du sjelf kommer. Wi göra oss det säkra hopp att du ännu, i sommar besöker oss. Låt oss käraste Broder icke fruktlöst vänta dig! och voi hvad Tultan skulle blifva glad - kom, kom.

Friska och sunda äro vi Gudi lof alla. Anna har efter sin sista barnsäng varit ovanligt rask. Tultan och Otto springer hvar dag på gården och skurrar med vagnen och ibland gå de med sin Pappa och simma i Sågjanen. Wi lefva här, med ett ord, så nöjda och lyckeliga i det lilla vi hafva, att jag emot all verldens rikedom och ära icke ville bortbyta den trefnad och sällhet vi äga. Guds välsignelse är hos oss på allt sätt öfverflödande och Herren hafver med framgång välsignadt mina företag. Går någonting emot så är det så mångfalligt annat som har medgång. Anna har nu satt sig för att skrifva till Professorskan Tengström. Men den lilla Gustaf ropar henne allt som oftas.

Se så, nu är det tid på att sluta. Kan hända har du redan ledsnat vid mitt prat. Jag reser nu till Oravais för att inlasta Plankor i Malmens skepp och med det samma till Bruket. På några dagar måste jag således lämna hustru och barn.

Ännu en gång ber att du kära Broder kommer i sommar hit! Är det för mycket, om du efter 4 års tid besöker Din Far och Dina Syskon. Härifrån kunde vi sedan göra ett skutt till Christina. Jag läfvar att undanrödja alla hinner för att vara dig följaktig. Skrif nu emellertid snart och låt oss veta hvad vänning dina planer tager. Tro icke att vi äro likgiltiga för ditt väl.

Lef väl! Käraste Broder och glöm icke Din städse tillgifne

Broder
Otto.

Keppo d:n 24 Julii 1843.

Tultan hälsar så mycke Brobror och skickar honom en puss.

P. S. Du nemner ej i Ditt bref åt hvem Böckerna i Åbo skall lämnas utan säger att du skulle besörja om deras emottagande och därför
10 adresserar jag Lådan åt Dig.

Ot:o

88 A. C. VON ESSEN – J. V. SNELLMAN 24.VII 1843
HUB, JVS handskriftssamling

Älskade Janne,

20

några ord vill jag hälst sända dig med egen hand, ehuru jag gissar att Otto uti sitt bref underrättat Dig om våra husliga omständigheter. både sorg och glädje som vanligen omväxlar i lifvet har äfven treffat mig sedan i skilgdes åt. i synnerhet var min lilla älskade Hillmas död oss en svår sorg emedan hon var oss så hjertligt Kär – och som man säger en favorit – ehuru de alla nog äro Kära och utgiöra den största sällhet uti lifvet deremot har för det mästa välgong och glädje följt mig och jag lefver nöid och lycklig med min Kära Omgifning – och önskar att äfven Du snart måtte sluta dit – som det synes oroliga ungarlslif, och börja
30 lefva et lyckligt Ägta lif. så kunde äfven ditt Öfverdrifna sökande efter den fördömda äran i nogon mån minskas och du kunde gifva dig litet mera roo, och icke sjelf gjöra dig lifvet till en plåga. tag emot välment råd af Din Gamla syster.

Lef väl Älskade Broder – och låt oss snart få den glädjande underrättelsen att du besöker oss i sommar – om Du mera har nogon vänskap för oss. den Kära Brodren august lärer jag ej mera få råka då han ej årkar hit. Din alltid Tillgifna Syster –

Anna.

40

89 E. F. HÆGGSTRÖM – J. V. SNELLMAN 24.VII
1843
HUB, JVS handskriftssamling

Stockholm den 24 Julii 1843

Min Goda Magister Snellman!

50

Wemodig och sorgsen i sinnet fattar jag denna gången pennan för att skrifva till min goda Hæggströms min, och våra barns alltid saknade Vän! Jag tror mig ej hafva sagt för mycket, om jag försäkrar, att ännu ingen dag gått till ända, som ej Zachris jag och barnen talat om vår goda Farbror Snellman, och för det mesta slutat med denna önskan: Ja